

oorloofd. Waarom bracht hij dan dit overbodig bezoek? Waarom doet hij nu wat in het Fransch heet: *se battre les flancs*, om aan te toonen, dat hij uit edele beweegredenen er berouw van heeft „eeuwige” liefde aan zijne gastvrouw te hebben gezworen.

Ook van Ferdinand had de auteur meer partij kunnen trekken. In de eerste plaats had hij minder nadruk kunnen leggen op het passioneele in zijn eerste vrijaadje met Meta, en in de tweede plaats had hij zijne vereering voor Constance hooger en dichterlijker kunnen opvatten. Hij had op het oogenblik, toen het aangebeden meisje hem afwees, een pleidooi moeten uitspreken, machtig genoeg, om zijne liefde te redden. Hij had er op kunnen wijzen, dat hij vatbaar was voor indrukken van lagere en hoogere orde — dat hij vurig streefde naar het hoogere alleen — dat hij met hare hulp en hare liefde behouden zou zijn, maar dat hij, als zij hem hare liefde ontzeide, voor goed verloren zou gaan. Constance had van uit hare verslagenheid kunnen ontwaken; zij zou kunnen leven voor een verheven doel — zij zou den wankelenden jonkman kunnen brengen tot mannelijk krachtig geloof in het ideaal. Zij zou een leven kunnen redden, dat anders onvermijdelijk verloren moest gaan. En dan zou deze vertelling een eind hebben gevonden, dat nu eigenlijk ontbreekt.

* * *

In den Storm door Johanna A. Wolters.

Leiden, *S. C. van Doesburgh*, 1896.

Wederom eene vrij eenvoudige geschiedenis, maar met veel letterkundigen tact en talent verteld. Er is een jonge dominé Van Walen, rechtzinnig Hervormd, uit een dito gezin, die door een toeval — uitstapjes in het Gooi — met een mooi en rijk Amsterdamsch jong meisje, Ellie Rodeman, kennis maakt. Na hunne verloving en huwelijk vertrekken zij naar Duindorp, eene plaats in den geest van Katwijk aan Zee. Het is den jongen predikant te doen

om zijne Ellie tot zijne geestverwante in het godsdienstig leven te maken. Maar de jonge vrouw komt uit eene rijke familie, die in heel het Amsterdamsche *high-life* deelt, en zeer verlangt naar de oude kennissen. Daarom gaat ze vrij lang bij hare ouders logeeren, en blijft de dominé alleen. Ze logeert vervolgens te Baarn, waar hare ouders een buiten hebben, en brengt als ze thuis komt hare oudere zuster Truus mede. Deze is eene echte Amsterdamsche jonge dame „op de hoogte van haar tijd.” Zij „was vrij tot op de grens van het onbeschaamde, had buien van zenuwachtigheid, die hare prikkelbare stemming moesten verontschuldigen, en was vooral diep doordrongen van deze ééne waarheid, dat de ouden niets, de jongsten van de jongeren alles wisten”. Truus was ver verheven boven een orthodoxen dominé, en reed natuurlijk op een rijwiel door het dorp in een daartoe „opzettelijk vervaardigd” kostuum. Dit modern genie oefent een schadelijken invloed op hare zuster.

Tegen den winter komen er voor den dominé en zijne vrouw nieuwe invitaties van Amsterdam. Ellie noemt Duindorp nu „dit saaie gat”, en de Dominé wil met de Kerstdagen zijne pastorie niet verlaten. Hij spreekt zoo ernstig, dat Ellie blijft. Maar de verveling komt nu ook zoo sterk terug, dat de jonge predikant uit eigen beweging aan zijne vrouw voorstelt, naar Amsterdam te gaan logeeren. Plotseling barst Ellie los en zegt, dat zij van zijn gepreek genoeg heeft, dat ze zich nooit zou laten bekeeren — omdat ze zich eindeloos verveelt. Ze gaat naar Amsterdam — blijft er zeer lang, en stelt haar man voor het predikambt neer te leggen, en te Amsterdam te komen wonen, waar men hem eene betrekking op een kassierskantoor aanbiedt. De predikant weigert, maar hij ervaart tot zijne wanhoop, dat hij door zijne huwelijksrampen het ver-